

SEREN
TURGAY

Atletico și nu cu Galatasaray. Sper că „performanța” fostei mele echipe să fie de bun augur pentru Nelu.

— Ce v-a determinat să îmbrățișați meseria de cronicar de fotbal?

— Frumusețea ei.

— Cum ați fost tratat de cronicari, în timpul activității de fotbalist?

— M-au adulat. Desi n-am fost ușă de biserică. Era pe vremea cind fotbalul turc n-avea organizarea precisă de astăzi. În acele condiții, căutam să le impac pe toate. Mi-a plăcut vinul bun și mi-au plăcut fetele frumoase. Nu aveam prea multe obligații, mai ales în primii ani ai carierei mele sportive, pentru că nu eram plătit pentru faptul că jucam. Ziaristii au avut nevoie de un erou și s-au oprit asupra mea. Așa se face că laudele au fost mari, iar criticile — blinde.

— Cum fi tratați pe fotbalistii de astăzi în paginile pe care le scrieți?

— Astăzi lucrurile s-au schimbat. Fotbalistii noștri sint plătiți pentru spectacolul pe care îl oferă. Ei au obligații clare, a căror neîmplinire se sancționează. Bineînțeles că publicul are în continuare nevoie de idoli. Dar acești idoli trebuie lăudați cind e cazul și „arsii” ori de cîte ori oferă prilejul. Sper ca în activitatea mea de cronicar să dozez bine aceste două arme, pentru că, la urma urmelor, stilul cronicarului este o armă.

— Ați jucat deseori împotriva României.

— Da. Echipa României a avut, de-a lungul anilor, mulți jucători de valoare. Hai să amintesc numele lui Pircălab, care mi-a făcut cinstea de a participa la

● Fotbaliștii de geniu nu-i prea înțeleg pe elevii lor.

● Numărul portarilor de valoare e în scădere.

● Astăzi este mai ușor să obții un 0-0 în deplasare decît un 1-0 acasă.

● Ziaristii au nevoie de eroi.

● La 26 octombrie se implinesc 50 de ani de la primul meci Turcia — România.

● Între gazonul verde și cel alb.

„FOTBALULUI MODERN

ÎI LIPSEȘTE FRUMUSEȚEA RISCULUI!...

— împotriva compatrioților săi. Așa se explică unele imprudențe. Pentru mine, însă, omul Datcu a trecut examenul probității, fiind — și la Pitești — același jucător foarte corect, chiar în condițiile speciale în care a jucat. Vă rog să mă credeți că la noi, în Turcia, unde există un sentiment de admirație pentru România, Nunweiler III și Datcu au fost ambasadori desăvîrșiți ai țării lor. La Istanbul, Datcu e foarte iubit și stimat. Cînd se va organiza pentru Datcu un meci jubiliar, cu care fiecare mare vedetă a fotbalului turc își încheie cariera. Această festivitate va fi la noi fără precedent în cazul unui jucător străin. Cred că prin asta am spus totul.

— Ce părere aveți despre portarii de astăzi?

— Am impresia că numărul portarilor de valoare e în scădere. Pe vremuri, cînd rosteai numele lui Iasin, aveai sentimentul că rostești numele unui zeu. Astăzi, eroii porții sint în declin. Gîndiți-vă că Banks, care a fost, după părerea mea, un portar fără calități deosebite, a dominat prin prestanță scena portarilor. Dar o scenă în care Brazilia, de pildă, s-a prezentat cu un campionat mondial cu un portar destul de modest, Felix, o scenă în care Italia, de pildă, sau R. F. Germania nu au aproape nimic afară de Albertosi (sau Zoff) și Sepp Maier. O singură excepție pare Iugoslavia, care continuă să furnizeze portari de mare clasă pentru întreaga Europă.

— L-ați văzut pe Răducanu?

— Am văzut jocul de la Leipzig, la televizor. Un portar cu calități mari, dar care mi se pare deficitar la loviturile pe jos. Am impresia că ar fi trebuit să evite marcarea celui de-al doilea gol.

— Cum ați comentat lista rezultatelor din primul tur al cupelor europene?

— Faptul că Anglia și R.D. Germană au realizat procentaje de sută la sută spune foarte mult. Jucătorii bine înarmați din punct de

vedere fizic cîștigă teren în disputa cu tehnicienii doar rafinați. Iar faptul că spaniolii și italienii au rămas doar cu cîte două echipe nu face decît să ilustreze, prin contrast, aceeași realitate. În orice caz, cînd două echipe ca Juventus și Internazionale sint eliminate din primul tur, asta înseamnă că se depășește oarecum cadrul lipsei de rodaj a echipelor italiene în această perioadă a anului. De altfel, eu le reproșez italienilor insistența cu care tratează fotbalul de pe poziții defensive. E destul de neplăcut pentru iubitorii de fotbal să aștepte un gol la trei ore de joc, așa cum s-a întîmplat în dubla înfrîngere Italia — Turcia pentru campionatul mondial, cînd, după un 0-0 în Italia, azzurrii au obținut victoria la Istanbul printr-o apărare și mai închisă, în urma unui gol de contra-

atac al lui Anastasi. Fotbalul de astăzi îi lipsește frumusețea riscului. Eu cred că fotbalistii italieni, de pildă, ar trebui să riște mai mult, pentru a justifica și miliardele de lire care se rulează la obișnuitele tirajuri de jucători dintre două campionate. Fotbalul „cetății asediate” poate aduce sportul nostru în impas. El oferă un spectacol care aminteste mai curînd de diferitele asedii văzute în unele super-producții. Pe gazon, însă, aceste spectacole, foarte interesante într-un film color, devin de o monotonie dezolantă. Cred, în legătură cu aceasta, că tacticile speciale, incurajate și de formulele de disputare a cupelor europene, explică într-o oarecare măsură și împușinarea portarilor de valoare. Un portar care are în fața sa o apărare aglomerată nu face

decît să urmărească mingea, ca prin binoclu, prin pădurea de picioare din fața sa. Pe de altă parte, un portar a cărui echipă e în atac — un atac înlesnit de apărarea aglomerată a echipei adverse — sprijină bara și se „răcește”, fapt care nu contribuie deloc la dezvoltarea clasei sale.

— Cum explicați eliminarea surprinzătoare a fostei dv. echipe Galatasaray, după ce a reușit acel răsător 0-0 la Madrid, cu Atletico.

— În fotbalul modern, după cum putem constata deseori, e mai ușor să reușești un 0-0 în deplasare decît să obții o victorie acasă. Este exact ceea ce a demonstrat și Galatasaray, care a pierdut la Istanbul. Așa se face că echipa prietenului meu Nelu Nunweiler va juca cu

jubileu meu. Hai să-l amintesc și pe Dobrin, care a avut o zi mai puțin bună la Pitești, reținînd prea mult balonul. Mi-ar părea tare bine ca întîlnirile România — Turcia să recapete frecvența de pe timpuri. La 26 octombrie se implinesc 50 de ani de la prima întîlnire România — Turcia.

— Văd că portarul Turgay este foarte bine documentat în noua sa profesiune.

— Se spune deseori că e mult mai greu să scrii pe gazonul verde decît pe cel alb al hîrtiei. Cronicarul Turgay nu e chiar de această părere. Iată și motivul pentru care nu scapă nicodată prilejul de a perfecționa tehnica deloc ușoară a gazonului alb.

Ioan CHIRILA

● ALTA ESTE SOLUȚIA. Făcînd abstracție de rezultatul meciului de la Leipzig, bucureșteanul Constantin O. alia readuce în discuție tot o problemă de actualitate: cupele europene intercluburi. Comportarea echipelor noastre, de-a lungul anilor, în aceste competiții a fost nesatisfăcătoare. Și cu atît mai mult mă surprinde acest fapt, cît reprezentantele unor țări cu fotbal la fel ca al nostru — Grecia, Polonia, Cehoslovacia etc. — ajung, cu fiecare ediție, în faze mult mai avansate. De ce? Părerea mea sinceră este că echipele noastre nu sint stimu-

late în această privință...".

— Adică?

— Cum participarea într-o astfel de întrecere se face pe baza unor merite și necesită mari eforturi suplimentare, nu credeți, de pildă, că — în funcție de rezultate — aceste echipe ar putea fi răsplătite cu acordarea de puncte care să fie cumulate celor obținute în campionat?...

— Nu, nu credem. La așa ceva nici nu s-a gîndit încă cineva. Nici la noi, nici prin alte țări. Campionatul intern e o competiție în care toate echipele pot participa la egal. Or, bonificarea de puncte despre care ne scrieți ar deforma întrecerea. Campionatul ar fi decisă, de exemplu, de cele patru puncte acumulate de o echipă într-un dublu meci cu, să zicem, Silema Văderes din Malta! Ar fi o aberație. Sigura soluție, pentru o comportare mai bună a reprezentanților noastre în aceste competiții, rămîne ca echipele, cluburile noastre să se întărească în permanență, să-și crească jucătorii de valoare, care să lupte exemplar în confruntările la startul căroră se alinază.

● VITEJII DE DUPĂ... RĂZBOI! „Din 1969 și pînă astăzi — ne scrie foarte nervos GHEORGHE DURBAN, din Arad — toată lumea a ținut în brațe pe U.T.A. S-au scris zeci, sute de articole despre această echipă, despre clubul arădean, despre antrenorul Nicolae Dumitrescu. Toți au fost ridicați în slăvi. Nu era nevoie. Pentru că nimeni nu merită nimic. Dovada? Situația de acum a U.T.A.-ei...”

— Greu, foarte greu de înțeles poziția negativă pe care o așteptă stimate tov. Durban. Adică ce trebuia spus și scris atunci cînd U.T.A. cîștiga detașat campionatul, jucînd foarte bine, cînd elimina Feyenoord-ul producînd una din marile surprize ale anului? S-o fi blamat? Să fi scris că e o echipă fără personalitate slabă, că antrenorul ei este un nepriceput? Dv. de ce nu v-ați... infuriat atunci pe U.T.A.? Nu acum, după război, cum spune o vorbă înțeleaptă. Indiscutabil, echipa din Arad traversează, momentan, o perioadă dificilă. Dar ce echipă ajunsă

în virful piramidei n-a trăit apoi și clipele grele ale „refluxului”? Pînă și pe la alte case mai mari lucrurile s-au petrecut alomda. Real Madrid, Inter Milano, Manchester United sint doar trei exemple semnificative.

● „ECHIPA” REGULARITĂȚII. Ilie Olariu (București), un tînar de 18 ani, susține că-l pasionează enorm de mult fotbalul, că răsfoind atent revista noastră reușește să se pună la curent cu multe din problemele care frîmintă acest sport la noi și în alte țări de pe glob. „N-am înțeles însă de ce publicați echipa etapei și, mai ales, echipa campionatului? Tot nu țiine cont nimeni, îndeosebi de aceasta din urmă. Mă refer la antrenorii lotului reprezentativ...”

— Nu pentru antrenorii lotului publicăm cele două „echipe”. Ci pentru a oferi cititorilor o oglindă (de moment — în cazul echipei etapei, și generală — în cazul echipei campionatului) a jucătorilor cu cele mai bune comportări. Echipa campionatului exprimă, convingător credem, participarea cu regularitate —

la meciurile formației sale — a unui jucător sau altul. O astfel de contribuție permanentă merită să fie evidențiată. Să nu uităm, în al doilea rînd, că din această „echipă a campionatului” apar și cîștigătorii unuia (noțete) din criteriile Trofeului Fotbal, care se acordă celui mai bun fotbalist român al anului.

● SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII. Vă scriu în numele mai multor iubitori ai fotbalului din Gătaia — Timiș, deoarece avem, cu toții, o mare nemulțumire. Echipa noastră de fotbal, Progresul, activează în campionatul județean și a fost programată să joace turul într-un mod foarte ciudat. În prima etapă a evoluat pe teren propriu. Apoi au urmat trei deplasări la rînd, la Timișoara. A evoluat din nou acasă, încă o dată în deplasare, pentru ca ultimele meciuri, patru la număr (!) să se joace toate pe teren propriu! Așa ceva nu credem să se mai întîmpe în alte campionate județene. Vă rugăm frumos, stîmătă redacție, să întrebăți dv. la C.J.E.F.S. Timiș, care au

fost motivele de s-a făcut o astfel de programare echipei noastre? Cu mult respect, Petre Dric, str. Bîrzanei nr. 33, Gătaia”.

● PE SCURT ●

Constantin NIȚĂ (Ploiești): Nu avem la redacție exemplare, din revista FOTBAL, de vînzare; T. Gîrbovan (Sibiu): Deocamdată nu poate fi vorba de o schimbare a datei de apariție; Gheorghe Neamțiu (Constanța): Jucătorul Rădulescu și puteți scrie pe adresa clubului Sportul studentesc: str. Stefan Furdui nr. 149, București; Vasile Doros (Gheila Mică, Satu Mare): N-ați fost, din păcate, un bun... profet; Nicolae Tache (Brașov): Vorbiți de pe poziția supporterului neobiectiv.

● Eckhardt Syring (444 Wolfen, Eisenbahnstr. 22, Republica Democrată Germană) dorește să facă schimb de insignă și să corespundă pe teme de fotbal cu iubitorii acestui sport din România. I se poate scrie la adresa de mai sus.